

ściwe terytorialne okręgowe urzędy górnicze na imię pełnomocnika, względnie kierownika ruchu zakładu górniczego. W zaświadczeniach tych należy wyraźnie oznaczać komu, ile, jakiego rodzaju i dla jakiego zakładu zezwolono nabyć materiały wybuchowe lub środki zapalające.

Zaświadczenie na prawo nabycia materiałów zachowuje ważność w ciągu jednego roku.

Okręgowe urzędy górnicze winny co miesiąc przysyłać do właściwych wojewódzkich

urzędów bezpieczeństwa publicznego wykazy wydanych zaświadczeń ze wskazaniem zakładów i ilości materiałów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe w przedmiocie, unormowanym w § 1.

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1946 r.

o uchyleniu rozporządzenia z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru

Na podstawie art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyła się rozporządzenie Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wyko-

niania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 68).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 stycznia 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko - weterynaryjnych.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153), paragrafy zaś dotyczą niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Izby lekarsko-weterynaryjne korzystają z prawa używania pieczęci z godłem państwowym, której wzór zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. 1. Każda izba lekarsko-weterynaryjna posiada regulamin, uchwalony przez walne zgromadzenie. Regulaminy okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych zatwierdza Naczelna

Izba Lekarsko-Weterynaryjna, regulamin zaś Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Regulamin izby zawiera przepisy:

- 1) o organizacji i trybie urzędowania organów, instytucji i biur izby;
- 2) o sposobie prowadzenia ewidencji członków izby;
- 3) o sposobie uiszczania składek wpisowych i rocznych oraz innych opłat na rzecz izby;
- 4) w sprawach zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
- 5) w innych sprawach, przewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

3. Regulamin izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności zarządu izby w miejscowościach, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza zarząd izby spośród członków izby, zamieszkałych w danej miejscowości.

§ 4. 1. Izba lekarsko-weterynaryjna zwolniona jest od wszelkich państwowych opłat i podatków w tym samym zakresie i w tych samych przypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związków samorządu terytorialnego; nie dotyczy to opłat pocztowych, telefonicznych i telegraficznych.

2. Składki członkowskie, opłaty na rzecz instytucji, prowadzonych przez izby, koszty postępowania dyscyplinarnego oraz grzywny prawomocnie orzeczone są należnościami publiczno-prawnymi i w razie niewpłacenia ich w terminie oznaczonym, po uprzednim bezskutecznym upomnieniu przez właściwą izbę, będą ściągane wraz z ustawowymi odsetkami zwłoki w drodze, przewidzianej dla należności, ściąganych w trybie egzekucji administracyjnej.

Rozdział II.

Okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; obowiązki i prawa członków.

§ 5. 1. Okręgową izbę lekarsko-weterynaryjną tworzą lekarze weterynaryjni, wpisani na listę jej członków.

2. Na listę członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej powinni być wpisani wszyscy lekarze weterynaryjni, mający stałe lub czasowe prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej i zamieszkali w okręgu działalności tej izby; zarządowi izby przysługuje prawo zwolnienia od powyższego obowiązku lekarzy weterynaryjnych nie wykonujących praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

3. W przypadku, gdy lekarz weterynaryjny wykonuje praktykę lekarską poza okręgiem izby lekarsko-weterynaryjnej, w której stale zamieszkuje, powinien być wpisany na listę członków izby swego stałego miejsca zamieszkania.

§ 6. Okręgowa izba lekarsko-weterynaryjna może wykreślić lekarza weterynaryjnego z listy swoich członków w razie wyjazdu jego za granicę na czas dłuższy niż dwa lata i zalegania przez ten okres czasu ze składkami członkowskimi lub innymi opłatami na rzecz izby.

§ 7. 1. Członkowie okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych obowiązani są przestrzegać zasad etyki, godnie zachowywać się i sumiennie wykonywać swoje obowiązki zawodowe.

2. Z chwilą utworzenia przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej stają się członkami tej instytucji.

3. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej płacą na jej potrzeby składki roczne oraz opłaty, uchwalone przez walne zgromadzenie na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych.

4. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, pobierający emeryturę z innych funduszy lub opłacający składki emerytalne, mogą być przez zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej zwolnieni od obowiązku należenia do instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

5. Szczegółowe przepisy ustalające charakter prawny, organizację i sposób prowadzenia instytucji ubezpieczeniowej, wzajemnej pomocy i innych, utworzonych przy izbach lekarsko-weterynaryjnych w myśl rozporządzenia niniejszego, określają statuty tych instytucji.

6. Do przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) stosują się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz.U.R.P. Nr 9, poz. 64); władze instytucji wymienionych oraz udział władz izby w administracji tych instytucji ustalają ich statuty.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdza statuty przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

Rozdział III.

Ustrój i działalność okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

§ 8. Organami okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej są: walne zgromadzenie, zarząd, komisja rewizyjna, sąd dyscyplinarny.

Walne Zgromadzenie.

§ 9. 1. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej jest organem uchwalającym i kontrolującym.

2. Do zakresu działania walnego zgromadzenia należy w szczególności:

1) uchwalanie budżetu izby oraz ustalanie wysokości składki wpisowej i rocznej na potrzeby izby, a także opłat na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych;

2) zatwierdzanie rocznego sprawozdania zarządu i zamknięcia rachunkowego;

3) rozporządzanie majątkiem izby oraz decydowanie w sprawach nabywania lub zbywania nieruchomości, ich obciążenia i regulacji hipotecznych;

4) uchwalanie i zmiany regulaminu izby oraz regulaminu sądów dyscyplinarnych i statutów instytucji utworzonych przy izbie;

5) zakładanie w myśl art. 4 pkt 6 przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy;

6) uchwalanie wniosków w sprawie warunków pracy oraz płacy lekarzy weterynaryjnych;

7) wybór członków Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej;

8) wybór członków zarządu okręgowej izby, komisji rewizyjnej i sądu dyscyplinarnego;

9) sprawy przekazane walnemu zgromadzeniu przez regulamin izby, Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną lub przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Uchwały walnego zgromadzenia członków okręgowej izby w sprawach, wymienionych w art. 4 pkt 6 wymagają zatwierdzenia Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

4. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby ma prawo przekazywać zarządowi niektóre sprawy wymienione w § 9 ust. 2 pkt 3), 4), 5) i 6).

Zarząd.

§ 10. 1. Zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej składa się z 7 członków i 7 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Zarząd izby jest jej organem wykonawczym.

3. Zarząd izby wybiera spośród siebie prezesa, sekretarza i skarbnika.

4. Zarząd izby decyduje we wszystkich sprawach, nie zastrzeżonych walnemu zgromadzeniu izby, składa walnemu zgromadzeniu izby sprawozdanie ze swej działalności oraz załatwia wszelkie sprawy, przekazane izbie przez władze państwowe lub Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

5. Prezes izby jest jej przedstawicielem na zewnątrz.

Komisja rewizyjna.

§ 11. 1. Komisja rewizyjna składa się z 3 członków i 3 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Komisja rewizyjna jest organem kontrolującym działalność finansową i gospodarczą izby oraz prowadzonych przez nią instytucji.

3. W szczególności komisja rewizyjna:

1) przeprowadza kontrolę finansową i gospodarczą organów i instytucji izby;

2) opracowuje sprawozdania ze swej działalności dla użytku Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i walnego zgromadzenia członków okręgowej izby;

3) zgłasza wnioski co do ulepszenia gospodarki organów i instytucji izby.

4. Komisja rewizyjna powinna wykonywać swoje czynności co najmniej dwa razy na rok, a w szczególności przed walnym zgromadzeniem członków okręgowej izby, a nadto ilekroć uzna to za potrzebne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna lub walne zgromadzenie członków okręgowej izby.

Rozdział IV.

Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna.

§ 12. 1. Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną tworzą przedstawiciele okręgowych izb, wybierani przez walne zgromadzenie tych izb spośród swych członków na okres 3 lat w tym stosunku, że na każdą rozpoczętą liczbę 50 członków przypada jeden przedstawiciel i jeden zastępca.

2. Postanowienia § 8 — 11 stosują się odpowiednio do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z tą zmianą, że zarząd Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej składa się z prezesa, sekretarza i skarbnika oraz ich zastępców, wybieranych przez walne zgromadzenie członków tej Izby.

3. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, jako przedstawicielka całego zawodu lekarsko-weterynaryjnego w Państwie Polskim i władza nadzorcza wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, powołana jest poza uprawnieniami, przewidzianymi w art. 4, do:

1) uzgadniania działalności okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

2) zatwierdzania budżetów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

3) rozstrzygania odwołań od postanowień okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

4) rozstrzygania sporów, powstałych między poszczególnymi okręgowymi izbami lub między tymi izbami, a lekarzami weterynaryjnymi;

5) opracowywania ramowych regulaminów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ramowych statutów instytucji, powoływanych przez izby;

6) ustalania w drodze uchwał walnego zgromadzenia członków ogólnych zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej;

7) wydawania dziennika urzędowego.

4. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna może zakładać przymusowe instytucje ubezpieczeniowe oraz wzajemnej pomocy wspólnie dla kilku lub wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

5. Zarządzenia i uchwały Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej obowiązują okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne i ich członków.

6. Koszty utrzymania Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organów ponoszą okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; wysokość tych kosztów oraz zasady i sposób ich rozdziału pomiędzy poszczególne okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne ustala Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przy uchwalaniu budżetu.

Rozdział V.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 13. Członkowie izby lekarsko-weterynaryjnej za naruszenie swych obowiązków wymienionych w § 7 ust. 1 ulegają karze dyscyplinarnej.

§ 14. 1. Lekarze weterynaryjni, zatrudnieni w instytucjach państwowych, nie mogą być pociągani bez zgody właściwego ministra, a lekarze weterynaryjni wojskowi bez zgody Ministra Obrony Narodowej do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez sądy dyscyplinarne izb lekarsko-weterynaryjnych za swe czynności służbowe.

2. Uprawnienia te właściwy minister może przekazywać wojewodom względnie właściwym dowódcom okręgów wojskowych.

§ 15. 1. Kary dyscyplinarne są następujące:

- a) upomnienie,
- b) nagana,
- c) zawieszenie w prawach członka izby,
- d) skreślenie z listy członków.

2. Zawieszenie w prawach członka izby może być orzeczone do 6 miesięcy, a w przypadku powtórnego wymiaru kary zawieszenie może być orzeczone na czas do 1-go roku.

3. Kary zawieszenia w prawach członka izby, nałożone przez sąd dyscyplinarny, można obostrzyć przez ogłoszenie ich w dzienniku urzędowym izb na koszt ukaranych dyscyplinarnie, bądź też przez nałożenie grzywny do 5.000 zł. Grzywny powinny być użyte na fundusz poprawy bytu rodzin, pozostałych po zmarłych członkach izb.

4. Powtórzenie orzeczenia kary nagany przed upływem 3-ch lat od ostatniej kary nagany, pociąga za sobą utratę prawa wybieralności przy najbliższych wyborach.

5. Kara zawieszenia w prawach członka izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim na czas zawieszenia oraz utratę prawa wybieralności i uczestniczenia w walnym zgromadzeniu w okresie zawieszenia. Nie powoduje natomiast utraty uprawnień, nabytych wskutek należenia członka

do instytucji ubezpieczeniowych na wypadek śmierci.

6. Kara skreślenia z listy członków izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim.

7. Lekarz weterynaryjny, skreślony z listy członków, może być po upływie 5 lat ponownie wpisany na tę listę na podstawie uchwały walnego zgromadzenia członków izby.

§ 16. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są:

1) jako instancja pierwsza — sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, złożone z 7—9 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tych izb oraz

2) jako instancja odwoławcza — sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, złożony z 10 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tej izby oraz 3-ch członków, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości spośród sędziów.

§ 17. 1. Sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych orzekają w komplecie 3-ch członków.

2. Sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej orzeka w komplecie 5 członków, w skład którego wchodzi: 4-ch członków spośród wybranych przez walne zgromadzenie Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i 1 spośród sędziów, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości, jako przewodniczący.

§ 18. Sądy dyscyplinarne są w zakresie orzecznictwa niezawisłe.

§ 19. Szczegółowe przepisy o organizacji sądów dyscyplinarnych izb lekarsko-weterynaryjnych, ich właściwości i trybie postępowania dyscyplinarnego, przepisy o rzecznikach dyscyplinarnych i obrońcach oraz o kosztach postępowania dyscyplinarnego ustali odrębne rozporządzenie.

Rozdział VI.

Sąd polubowny.

§ 20. 1. Spory między lekarzami weterynaryjnymi oraz spory lekarzy weterynaryjnych z właścicielami zwierząt i artykułów pochodzenia zwierzęcego mogą być za pisemną zgodą stron przekazane do rozstrzygnięcia sądowi dyscyplinarnemu izby, jako sądowi polubownemu.

2. Przy rozpatrywaniu spraw przez sądy polubowne, o ile przepisy rozporządzenia niniejszego inaczej nie stanowią, stosują się odpowiednio przepisy księgi trzeciej, części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego.

Rozdział VII.

Nadzór państwowy nad izbami lekarsko-weterynaryjnymi.

§ 21. Nadzór zwierzchni nad działalnością Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, poszczególnych okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ich organów sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przesyła niezwłocznie do wiadomości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych bezpośrednio, okręgowe zaś izby lekarsko-weterynaryjne za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — sprawozdania roczne zarządu i komisji rewizyjnej oraz zamknięcia rachunkowe.

§ 23. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zawiesić lub uchylić uchwały organów izb lekarsko-weterynaryjnych w przypadkach, gdy naruszają one postanowienia obowiązujących przepisów prawnych lub narażają porządek lub interes publiczny, niezależnie zaś od tego władny jest rozwiązać zarząd izby

lekarsko-weterynaryjnej, który uchwałę powziął, lub zarządzić ponowny wybór przedstawicieli okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (§ 12 ust. 1). W tym ostatnim przypadku mandaty dotychczasowych przedstawicieli okręgowych izb do Naczelnej Izby wygasają z chwilą doręczenia zarządzenia Ministra zarządowi Naczelnej Izby.

2. W przypadku rozwiązania zarządu izby lekarsko-weterynaryjnej Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje spośród lekarzy weterynaryjnych komisarza, który pełni obowiązki rozwiązanego zarządu i najpóźniej w ciągu 6-ciu miesięcy od dnia rozwiązania przeprowadzi nowe wybory.

Rozdział VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 24. W celu organizacji pierwszych walnych zgromadzeń i władz izb lekarsko-weterynaryjnych Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje komisarzy wyborezych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1946 r.

w sprawie zakazu sprowadzania z zagranicy zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych.

Na podstawie art. 3 i 7-a dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), zarządzam, co następuje:

§ 1. Sprówdzanie do kraju z zagranicy bez zezwolenia Komisji Dewizowej zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych (banknotów) jest zabronione poza przypadkami, wymienionymi w §§ 2 i 3.

§ 2. Dla ruchu podróźnych i repatriantów Komisja Dewizowa ustalać będzie ogólnie wysokość kwot zagranicznych pieniędzy papierowych, które wolno sprowadzać z zagranicy do kraju bez osobnego zezwolenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień specjalnych umów międzypaństwowych.

§ 4. Szczegółowe przepisy, dotyczące zakazu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem, ustali instrukcja Ministra Skarbu, ogłoszona w Monitorze Polskim.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu: z dnia 4 października 1938 r. w sprawie wprowadzenia zakazu przywozu pieniędzy w walucie czesko-słowackiej (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 531) i z dnia 28 sierpnia 1939 r. w sprawie wprowadzenia zakazu sprowadzania z zagranicy polskich pieniędzy papierowych (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 527).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski